

„Iar eu merg vesel pe câmpia
înmugurită și mă gândesc de zor
la tinerețea mea!”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX

Numărul 483

30 sept. - 6 oct. 2020

Precum un furt din drepturile noastre...

Cezar Adonis
Mihalache

Încă un pic și, în foamea de voturi a unei clase politice expirate, o să ne trezim cu un birou electoral care o să ne spună că orice intră în urnă (!) reprezintă un vot cert și valabil exprimat... În fond, istoria se repetă, doar „parametrii” se schimbă... Iar la final, rezultatul contează, nu?!... Nu neapărat ceea ce vor „ei” să numere, ci posibilitatea de a

de reprezentanții unei democrații eșuate. De a ne anula votul cu o simplă mâzgălitură când consideram că opțiunile „oferite”, trecute oricum printr-un ciur pe care nu-l controlăm, nu ne reprezintă. Sau când vrem să ne exprimăm neîncrederea su dezgustul față de ceea ce ne „oferă” eșichierul politic în miuța de o zi a democrației, cu pâcuri de formațiuni „politice” și aceleași tabere de centru, de stânga, de clici și interese, de uniuni, dezuniuni și felurite alianțe fomiste.

buletinului de vot, însemne de pseudopartide, și „sulițe” înfipte sugestiv în colțul de „coastă” al dreptunghiului din patruleterul buletinului de vot, au concluzionat că, la aceste alegeri, manifestările de revoltă electorală ar putea cumula un număr semnificativ de voturi nule.

Doar că nu-i poți fura cetățeanului dreptul de a-și anula votul! Mai ales când utilizarea formei de protest recomandate de unele partide și ong-uri, de a nu veni la vot, ca

Ne uităm poezii...

Ionuț
Țene

Tot mai mult trece în uitarea opiniei publice memoria marelui poet creștin Ioan Alexandru. Unul dintre cei mai mari poeți români ai secolului XX este ignorat de autorități, facultățile și institutele literare, precum și de presă. Opinia publică preocupată de politică și pandemie nu mai este interesată de creatorul poemului „Lumină lină”. Asistăm la o deculturalizare a românilor indusă de televiziuni și rețelele de socializare. Și totuși, singura instituție care nu a uitat de Ioan Alexandru a fost Biserica, care știe și nu uită să cinstească memoria marilor creatori.

Miercuri, 16 septembrie 2020, Înaltpreasfințitul Părinte Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, a oficiat slujba parastasului pentru poetul creștin Ioan Alexandru, de la a cărui trecere la Domnul s-au împlinit 20 de ani. Slujba de pomenire a fost oficiată în satul natal al poetului, Topa Mică, județul Cluj, la crucea bisericii, în cinstea poetului Ioan Alexandru, fiind identică cu crucea de pe mormântul unde își doarme somnul de veci, în cimitirul de la Mănăstirea Nicula. La finalul slujbei a fost lansată cartea „Existența rituală: despre poezia lui Ioan Alexandru”, scrisă de academicianul Ion Pop. Au rostit alocuțiuni: Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Andrei, precum și alți oameni de cultură, poeți și scriitori, care au rememorat întâlnirile personale cu poetul Ioan Alexandru, de pioasă amintire, conform celor afirmate de protopopul de Huedin, preotul Dan Ionuț Lupușan. Ioan Alexandru a fost unul dintre cei mai mari poeți creștini români. S-a născut la data de 25 decembrie 1941, în localitatea Topa Mică, județul Cluj, și a trecut la cele veșnice în ziua de 16 septembrie 2000, în orașul Bonn, Germania, fiind înmormântat în cimitirul Mănăstirii Nicula. Din păcate și clujenii atinși de griji și Untod l-au uitat pe poet. Crucea identică cu cea de pe mormântul de la

mănăstirea Nicula a fost pusă în curtea bisericii din Topa Mică tot de IPS Andrei în 2015. Înainte de 1990, Ioan Alexandru era cunoscut ca poet și creatorul „Imnelor Transilvane”, recitate cu atâta patos de către Dumitru Fărcaș, după 1990, ca vașnic parlamentar PNȚCD cu crucea în mână. Când a trecut la cele veșnice în anul 2000, autoritățile centrale și literare au uitat că trebuie să-l înmormânteze cu ceremonie și fast pe unul dintre cei mai valoroși poeți români. Așa că în loc să fie înmormântat în Cimitirul Bellu, lângă clasici, a fost înhumat la Mănăstirea Nicula, la intervenția energică a arhiepiscopului Bartolomeu Anania. Tot Biserica a salvat situația.

Țin minte parcă ar fi azi, că am participat împreună cu scriitorul Dan Brudașcu și poetul Dumitru Cerna la înmormântarea din 16 septembrie 2000 din cimitirul Mănăstirii Nicula. Am adus o coroană imensă de flori din partea Primăriei clujene, ca un pios omagiu față de marele dispărut. Cu câteva luni înainte apăruse o revistă la Bistrița dedicată poetului Ioan Alexandru, în care era inclusă o poezie scrisă de mine „in memoriam” creatorului din Topa Mică. Ziua înmormântării era superbă. Un soare cald de septembrie învăluia dealul mănăstirii, iar ruginiul frunzelor se adăuga tristeții înmormântării. Bartolomeu Anania a oficiat cu un sobor de preoți o impresionantă slujbă, iar în predica aducerii aminte a elogiat importanța creației poetului pentru neamul românesc și biserică. Președintele Emil Constantinescu l-a trimis pe consilierul său de securitate, Dorin Marian, cu o imensă jerbă de flori și un cuvânt de apreciere. Multă lume și bună la înmormântare, iar azi Clujul a uitat de acest poet clujean, care poate sta alături de Lucian Blaga în panteonul literar național. Pentru un poet care a urmat liceul la „George Barițiu” ar merita un bust în parcul mare din Cluj-Napoca, pe lângă strada cu numele său ce dă în Calea Dorobanților.

număra și ceea ce nu am vrea noi să fie numărat, ci anulat. Respectat, fie înjurătură sau mâzgălituri simbolistico-tehnice (!), ca un drept fundamental al exprimării prin voturi anulate. Care, nu de puține ori, pentru statusul unei democrații, sunt mai importante chiar decât votul valabil exprimat. Și nu să decidă alții dacă votul nostru, voit anulat, este „suficient” de anulat sau doar aparent anulat, adică, pentru „ei”, valabil...

Or, restrângerea posibilității alegătorului de a-și anula în mod voit votul reprezintă o încălcare a drepturilor noastre electorale. Și nu ar trebui să privim cu îngăduință acest tertip de a număra mai multe voturi bune decât ar fi în mod normal într-un proces electoral, de a scoate practic din urne, ca valabile, și pe cele mâzgălite, „îndopate” cu urături, stampile și semne grafice.

Avem dreptul de a ne exprima prin vot forma noastră „personală” de sancționare a clasei politice. Nu doar pe cea îngăduită

Ceea ce a decis acum Biroul Electoral Central, nu doar în timpul jocului, ci practic pe ultima sută de metri, ar fi trebuit să vină ca propunere dinspre societatea civilă. Și ar fi fost nevoie de o consultare a celor vizați, alegătorii, și o promovare a inițiativei pe perioada a cel puțin un mandat electoral. Pentru că este vorba de o schimbare ce nu poate avea drept corespondent imediat și schimbarea mentalității... Iar oamenii trebuie să știe și, mai ales, să înțeleagă, dincolo de alfabetismul funcțional electoral, explicat pe puncte prin cartoane și clipuri TV, că toate acele revolte, frustrări, indignări, exprimate prin dreptul de sancționare a clasei politice, nu vor mai fi ca înainte. Și nu vor mai conta...

Probabil că decizia BEC a venit la comanda politică a acelora care simt că pierd. Și care, analizând locurile prin care le poate supura ultima pojghiță de putere, în speță anularea votului de către alegători prin mâzgălituri, stampile azvârlite prin toate colțurile

sancțiune a clasei politice, este posibil a fi folosită tocmai pentru a falsifica un vot. În plus, când alegătorul îți transmite un mesaj, fie el un rând grobian, grosolan sau doar ionic, este clară dorința lui de a-și anula votul.

Or, să vii să decizi că nu mesajele contează, ci existența stampilei într-un chenar, indiferent de mâzgăliturile sau aplicarea acestora și pe alte colțuri ale buletinului, constituie un grav abuz al statului politic milițienesc în încercarea de a-și proteja sinecurile. Și suntem în fața unei forme și formule delictual-statale a votului furat, strâns de prin tomberoanele secțiilor, cu tot cu buletinele cu înjurături și simboluri ale dreptului de repulsie al cetățeanului nemulțumit, mințit, batjocorit de trei decenii.

P.S.:

Întrebare pentru BEC: dacă un buletin de vot are ștampila corect aplicată dar este mâzgălit cu mențiunea „Anulat” va fi considerat valabil?

● cea de pe mormântul de la

Viitorul teatrului...

Grid
Modorcea

Am primit, grație regizorului Alexa Visarion, un text numit „Fără mască, despre viitorul teatrului”, apărut în revista „Observator cultural”, semnat de criticul de teatru Călin Ciobotari, care face o analiză asurpa teatrului românesc, considerându-l fără viitor, datorită statutului său indoor, cât și altor forme de manifestare depășite. Deplânge pe toate laturile starea actuală a teatrului românesc. Mai mult, el nu-i dă nici regizorului de teatru vreo șansă demnă de arta sa, îl vede un fel de administrator de spectacole, la fel pe actor, o fanteză. Nu are nici o speranță pentru teatrul românesc, care va fi rostul lui nu știe, dar imaginea generală este tristă, mortuară. Este o viziune tipic românească, fiindcă aici, în România, lucrurile se văd fie în negru, fie în roz, edulcorat, cu imaginea-etalon „Loredana, Madonna României”.

Din analiza lui Ciobotari, căruia e prima oară când îi citesc un text, nu reiese defel cauza, el nu scrie nici un cuvânt despre finanțare. De peste zece ani, tot scriu și scriu că teatrul românesc, în forma actuală, este falimentar (vezi texte ca „Starea teatrului românesc” sau „Gogoșeria FNT”). Dacă nu ar fi finanțate de primării, teatrele de stat din România ar sucomba.

Sistemul teatral românesc este la fel ca și sistemul politic al țării. Ca și statul român este nefuncțional, o epavă birocratică. Așa este și arta, și cultura lui. Cultura țării noastre nu are viitor, fiindcă România merge pe o cale greșită. Adică se îndreaptă spre o piață de desfacere internațională, fără identitate, fiindcă lipsește cultura. Statul român trebuie să suporte o schimbare radicală. Asta a spus-o și Iohannis. El le spune, fiindcă e ușor să spui ce afli de la alții, dar de făcut nu face nimic. Este un figurant. Timp de zece ani, România are neșansa unui președinte imobil, care e departe de a simți românește.

Ce crede oare Ciobotari, că arta plastică, muzica, filmul sau cartea stau mai bine în România decât teatrul? Cultura per total este în criză, este falimentară. Ea merge ca și țara.

Și nu este vorba de starea actuală, care se împiedică de pandemie, e vorba de o criză de ani de zile, de decenii.

Am trimis zeci de cronici de teatru din America, am încercat să iau legătura cu teatrele românești, să le dau soluții de înnoire. Nu știu câte mesaje nu i-am trimis lui Emil Banea de la Teatrul „Bulandra” sau lui George Mihaiță de la Teatrul de Comedie.

A spune că teatrul nu are viitor este ceva invidios, provincial, când există spectacolele de pe Broadway, când există Festivalul „Shakespeare” de la New York, când există montările antologice de la Globe Theater sau Festivalul „Mozart”

de la New York, care are loc în faimosul complex Lincoln Center, cu o salbă de peste 20 de spații de joc, dar el se ramifică și în alte locuri din New York, cum ar fi Oculus, faimoasa stație concepută de Santiago Calatrava. Este un festival de arte interferente, cu spectacole memorabile, care îmbină teatrul, arta plastică, dansul și muzica. La americani, nu veți vedea niciodată un spectacol de teatru fără dans și muzică. Acolo actorul este rege, ca și regizorul. Dacă ar citi Daniel Sullivan ce a scris Ciobotari, ar râde, desigur, când el montează anual câte două-trei spectacole de Shakespeare, cu Al Pacino sau alți mari actori în rolurile principale, iar cozile la bilete sunt de kilometri. În Central Park, unde are loc Festivalul „Shakespeare”, corzile șerpuiesc printre copaci, ca un balaur gigant. Mulți spectatori vin cu saltele la ei, cu pături, cu mâncare, fiindcă dorm nopțile în pădure, ca să apuce un bilet.

Cozi imense se află la fiecare spectacol de pe Broadway sau la fantasticele experimente de teatru

și artă plastică ale Marinei Abramovic de la Park Avenue Armory, o locație cu totul ieșită din comun, unde au loc permanent Trăgurile de artă. Sunt sute de locații unde se desfășoară evenimente de cultură. Și nici o artă nu este mai prejos, toate concură egal la frumusețe. În cele 1 500 de galerii ale New York-ului, spectacolul este rege. Genul „installation” a dat o nouă viață artei plastice, teatrului și filmului. Dar și la Carnegie Hall, faimoasa sală de muzică simfonică, o insulă elitistă, se petrec azi forme interferente, spectacole în care actorul și muzicianul/instrumentistul creează un dialog sui-generis, cum am arătat nu o dată în cronicile mele. Artele

sunt făcute să trăiască împreună, ca și oamenii. Teatrul este un prezent firesc, e în natura omului, nu se poate viață fără teatru. A spune că teatrul nu are viitor, e ca și cum ai spune că omul e sortit dispariției ca specie.

Teatrul se simte bine mai ales în Central Park, este acolo în prelungirea naturii și, cum acțiunea multor piese ale lui Shakespeare se petrece în pădure, se potrivește cu decorul natural unde are loc acest festival.

În Manhattan există o mișcare artistică fascinantă, complexă, foarte vie, totul se face în funcție de mișcarea vieții. Sistemul social și politic este funcțional și arta se adaptează la el. Există de toate, toate formele de artă, fiindcă acolo mecanismul cerere-ofertă funcționează, e baza societății. Toată arta în America, inclusiv teatrul, se autofinanțează. Nu există Ministerul Culturii sau pomeni de la primării etc. România, din păcate, este adânc înfiptă în structurile comuniste, e departe de a fi o țară capitalistă, chiar dacă

vedem că produsele se vând la liber, fiindcă a devenit o piață de desfacere pentru produsele străine (cum s-a și dorit să fie ea în UE). Ce le trebuie românilor cultură? Dacă vor cultură, să vină la Paris. Noi vom fi demult oale și ulcele când România va fi capitalistă, dacă va fi vreodată, sau va evolua tot așa, ca o roabă, cu nacela plină de zgură.

Zecile de soluții pe care le-am transmis în țară oamenilor de teatru și de cultură au fost ignorate. Mai mult, de câte ori revin în țară, sunt ocolit de teatre și festivaluri, eu, care am debutat ca dramaturg cu piesa „Zidul”, pe care mi-am montat-o la Teatrul din Galați, mi s-au jucat piese (Iulian Vișa), am publicat peste 30 de piese de teatru, 19 cărți de teatru și sute de cronici. Cred că nu-i actor importat în ultimii 50 de ani, care să nu aibă o cronică de-a mea în ramă, cum îmi spunea Florin Piersic. Dar așa e la noi, valorile trebuie ocolite sau ucise. Sunt călit. Și filmul m-a călit. Și arta plastică, nu mai vorbesc de proiectele culturale. Madam Andronescu mi-a ignorat ani în șir proiectul de reformă a învățământului românesc după model american. Dacă România tot se americanizează, să o facă sănătos, în profunzime, nu la suprafață, de ochii lumii. Să cunoască mecanismele privatizării, nu să trăiască după formula imitației. Imităm în prostie, adică prost.

Și așa am ajuns să plângem nu pe altarul teatrului, ci pe cenușa lui. Unde este noua generație de actori, de regizori, de oameni de teatru? Unde-i pepiniera valorilor? Teatrul nu poate exista fără actori, fără regizori. De la generația Afrim (Aferim, Doamne!), n-am mai auzit de un nou val. Probabil că absolvenții iau drumul străinătății sau își schimbă din mers meseria, din actori devin cărători de butelcuțe la „Moara cu noroc”. Dar vocația nu se poate schimba. O țară care pute de talente, a ajuns cu teatrul, forma cea mai vie de artă, la pământ! Nici pe Cenușăreasă nu mai are cine s-o joace! Va învia teatrul românesc ca Pasărea Phoenix? Nicidecum. Dacă nu învie țara, nu înve nici cultura ei.

Și nu-i vorba aici de pandemie, de vreun țap ispășitor. E o stare bolnavă veche, operă a unei situații de lungă criză. Marea problemă în România este a

supraviețuirii. Oameni care trăiesc de azi pe mâine nu vin la teatru, nici nu pot fi vindecați prin teatru. Teatrul e pentru burghezie, spunea Brecht. Teatrul nu are viitor dacă nu are public. S-a făcut vreun studiu sociologic despre ce vor oamenii, ce forme de teatru gustă? Există Festivalul „Bucureștii lui Caragiale”, care are loc anual în parcul Cișmigiu. Anul acesta, în condițiile pandemice, a fost un eșec, dar în ceilalți ani, succesul a fost de proporții, fiindcă în prim-plan s-a aflat muzica. Muzica de calitate. La Institutul de teatru nu se învață musicalul, un gen american, prin excelență. La noi, cântăreții (vedetele) nu dansează, iar actorii nu știu să cânte. E nevoie de un nou învățământ, de un nou actant. Așa cum există stringent nevoia unui nou public de teatru. Teatrul nu mai are public. Așa cum nu mai are nici Festivalul „George Enescu”. În loc de melomani, există melomaci, o invazie de amatori, de plătitori fără cultură muzicală, departe de a fi inițiați. Există deocamdată doar o pătură de public formată de entertainment / divertisment.

Teatrul trebuie să o ia de la zero. Teatrul românesc trebuie să înceapă de la faza commedia dell'arte, să fie un teatru ambulant, ca pe vremea lui Iorgu Caragiale. El trebuie să educe publicul, să-l câștige și abia apoi să-l aducă în sala de spectacol, la condiția indoor. Altfel, teatrele vor deveni cârciumi, cum s-a întâmplat cu cinematografele. De altfel, filmul românesc a ucis spectatorii de film, prin producții minimaliste, dovadă că el nici nu există pe piață. Circulă tot filmele cu Dem Rădulescu et co. Se pare că Ion Caramitru a ghicit viitorul clădirii TNB, parcelându-o după clientelă, să aibă cât mai multe spații închise pentru baruri deschise.

Teatrul trebuie să iese în afară, să se miște, altfel îi pierde pe români, vor fi cu toții în slujba culturii pe internet, vor consfinți definiția lui Solomon Marcus: „România – o țară de semianalfabeți cu internet”. Așa cum și BOR și-a pierdut enoriașii, fiindcă s-a închis în clădiri, nu a ieșit afară, către oameni, care sunt adevăratele biserici ale lui Hristos.

Întrebare bolșevică, jigodism și demnitatea maimuțelor

Marin Ioan

Este bolșevică pentru că unui bolșevic îi este adresată, și nu unuia de rând, ci chiar celui cotrocean. Bolșevice, de ce nu le dai voie slugilor tale să ne spună câți din ăia care se infectează, pe care ni-i comunică servitorii tăi zilnic, s-au infectat fiindcă n-au purtat mască? Hai, că ați zis că faceți anchete epidemiologice pentru fiecare caz în parte.

Vrei să-ți spun ce a generat această întrebare? Am văzut un cetățean în tramvai cu masca pusă doar peste gură, nasul fiindu-i liber. Mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat de ce poartă masca așa. Știi ce mi-a răspuns? Cică „fiindcă așa vor ăștia”. Nu l-am întrebat care „ăștia”, dar l-am întrebat de ce crede el că „ăștia” ne-au pus să purtăm mască. Răspuns: „cică ne intră pe gură virusul”. Nu m-am putut abține și i-am spus că poate intra și pe nas, iar pe nas inspiră continuu, în timp ce gura ar fi putut să o țină închisă. S-a uitat curios la mine și a răbufnit. Cică „da cum se face de-mi intră numai mie, dar nici lu' Johannis, nici lu' Tramp nu le-a intrat, că pe amândoi i-am văzut fără mască?”.

Ce era să zic? M-am prefăcut că am ajuns unde vroiam și am coborât, așteptând alt tramvai. Ce să-i spun eu unui om care este

asaltat doar cu lozinci pentru retardați gen „Port mască pentru că îmi pasă”, sau „Port mască pentru că împreună vom reuși”, sau „Port mască pentru că-i respect pe cei din linia întâi”? Nimic din aceste sloganuri cretine nu-l ajută să înțeleagă, iar exemplele personale, date de tine și de ăla care ți-a vândut șapca de baseball la prețul cu care poți cumpăra o țară, justifică pe deplin atitudinea lui.

Pe 4 iunie 2020, în articolul intitulat „Jigodism bolșevic”, arătam cum, invocând minciuni specifice lui, bolșevicul cotrocean refuza să promulge o lege care le-ar fi permis românilor să marcheze o zi în care se încheiase un tratat internațional favorabil lor, lege adoptată de parlament. Atunci, jigodia a atacat acea lege la C.C.R. acuzând că ar fi neconstituțională.

După ce a deliberat și a întors-o pe toate fețele, C.C.R. a respins obiecția de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată. Car'va'zică, acea lege era constituțională. O asemenea decizie, l-ar fi obligat pe bolșevic să promulge legea respectivă. A promulgat-o? Ți-ai găsit! Jigodia tot jigodie. A inventat o mulțime de așa zise critici, ale nu se știe cui, și a retrimis legea la parlament, pentru reexaminare. Între timp, însă, ziua ce se dorea a fi marcată a trecut, au mai trecut încă trei luni de atunci, vin alegeri locale, pe

urmă vor veni alegeri parlamentare, vor începe dezbaterile pentru buget etc., etc., etc. Pe mine, personal, nu m-ar surprinde absolut deloc dacă nici la anu legea aia nu va fi în vigoare și nu va produce efectele pentru care fusese adoptată.

Să vezi spume la gura ălor angajați pe la diverse posturi să-l pupe pe bolșevic... pe ecran! Să vezi români vânduți cum țopăie, cum a țopăit unu când am postat „Jigodism bolșevic”. Desigur, unu după chipul și asemănarea bolșevicului, care nici păs n-a mai zis după ce l-am lăsat fără izmene în fața cititorilor.

Mă rog, nu știu nici eu de ce mă mai agit. Bolșevicul este tras la indigo după minunații români, acești „demni urmași ai dacilor cei drepti și viteji”. Cam ca primul comentator de la „Jigodism bolșevic”, care s-a ascuns în tomberonul de gunoi, după ce se umflase în pene la fel ca șeful lui, bolșevicul, atunci când și-a pus pe cap șapca aia de baseball pe care a dat vagoane întregi de bani, dar s-a rugat de americani să spună că i-au făcut-o cadou.

Mi-a mai încolțit în cap o întrebare: dacă, să zicem, toată lumea poartă mască și se spală zdravăn pe mâini, până la anul nou, ce se întâmplă cu virusul încoronat? Se oftică și se sinucide? Aș fi fost foarte curios ce mi-ar

răspunde autoritățile românești. Pentru că, până acuma, ori de câte ori erau întrebate de ce au luat anumite măsuri, îmi spuneau că așa au făcut și italienii, așa au făcut și spaniolii, de parcă noi am fi un popor de maimuțe. Nu știm decât să facem ca alții. Atât! N-ar fi prima dată când mi s-ar inoculară această idee. În legătură cu aproape orice se face, sau ar trebui făcut în țara asta, toată suflarea conducătoare îmi dă exemple de la alții. Mă mir că nu au introdus în Constituție interdicția de a face ceva altfel decât fac alții, cu un articol separat în care să se prevadă obligația de a dărâma statutele, având în vedere parteneriatul nostru strategic cu ... marele partener strategic. În fond, de ce n-am face-o?! Doar ne-am dus noi în Afganistan și-n Irak, doar pentru că așa s-au dus alții, neavând nici-o altă justificare.

Adevărul este că nu numai conducătorii ne tratează ca pe maimuțe. O grămadă de locuitori ai acestor meleaguri protestează față de măsurile impuse de guvern și fac chiar mitinguri de protest. Dar, dacă-i întreb de ce procedează așa, imediat fac trimitere la cum fac nemții și nu numai nemții. Sigur, dacă-i întreb de înțeleg ei prin nemți, mulți se vor uita cruciș la tine, neștiind că o bună parte dintre locuitorii Germaniei, inclusiv dintre cei care protestează, nu sunt nemți. Or fi... protestanții!?

În naivitatea mea, crezusem că demnitatea este o caracteristică umană, care i-ar împiedica pe oameni să se comporte ca maimuțele, adică, să facă numai ce văd că fac alții. Norocul meu a fost că am avut o criză de luciditate și mi-am dat seama că demnitatea, de fapt, le este caracteristică celorlalte animale, dar nu și maimuțelor. Cine vrea să se convingă să încerce să-i dea cârnați de Pleșcoi unei vervețe, spunându-i, și chiar arătându-i, că așa mănâncă oamenii. Se uită verveța la el pe sub sprâncene și-i spune:

– Bă, mă lași?! Du-te-n coada mea cu cârnații tăi, eu halesc aluna!

Deh, are demnitatea ei, de verveță, nu e maimuță! Maimuța ar fi înșfăcat imediat cârnatul. Sau explicați-i unui crocodil ce bun este spanacul cu ouă ochiuri și arătați-i o filmare cum mănânc eu așa ceva, ca să facă și el la fel. Parcă-l aud:

– Bă, tu ești nebun!? Lasă-l pe moșu ăla să termine de mâncat, și aruncă-mi-l mie, pe urmă. Pe moș, nu spanacul lui!

Dar maimuțele ce demnitate au? Aia care le face să facă așa cum îi văd pe alții că fac și ce îi văd că fac. Atât. De la ele mai adaugă, fără să vadă la ăilalți, doar băgatulabei pe geamul mașinii și furatul poșetei.

Privesc cu mânie discriminarea din trecut și de azi a românilor

Vasile Lechințan

Au perfectă dreptate unii istorici și sociologi să afirme că odată cu crearea României Mari, în 1918, sistemul de discriminare și marginalizare a românilor în propria țară a continuat, deoarece economia, comerțul și finanțele erau în mâinile vechilor asupritori de veacuri, în bună parte, chiar și după Reforma Agrară din 1921. Cei ce dețineau fabrici, mori, firme comerciale, tot felul de unități economice nu au fost tulburați în posesie în cei 20 de ani de România Mare. Români, săraci, ca efect al iobăgirii de secole, au plecat la București, ca și părinții mei, să câștige ceva în viață, să nu continue viața de slugă, cum a fost tatăl meu, de mic, neavând numai mamă, de condiție săracă. A revenit în Ardeal pentru că îi era drag pământul, după cum adeseori ne mărturisea, auzind că se dă pământ la reforma agrară de după cel de-Al Doilea Război Mondial.

După 1989 se reia cam aceeași structură, majoritatea absolută a românilor s-a văzut astfel profund marginalizată și discriminată în propria țară. Iată cum ne afectează și astăzi iobăgia de secole a nobilimii ticăloase ardelene, la care se adaugă faptul că, astăzi, bogății nu-

meroase ale țării au ajuns pe mâna altora, companii străine fac la noi legea profitului în condiții de mari privilegii, micile întreprinderi ale românilor nu au fost ajutate de statul român, precum multinaționalele din țară, și foarte multe au pierit. Români au intrat în capitalism cu acele părți sociale, la diferite unități economice, unități care au fost apoi distruse de valul invaziei capitalismului de afară (chiar și cele care erau prospere, cum era de exemplu Fabrica de autoturisme de la Pitești, apoi flota dispărută etc), astfel că din capitaliști cu ceva simbolice acțiuni la firme românești, români au ajuns brusc proletari, că doar nu pot fi acționari la multinaționalele care prosperă la noi, astfel românul se vede extrem de limitat financiar, și așa au părăsit foarte mulți țara, cei tineri, iar cei în vârstă, „Dumnezeu cu mila” și cu medicamente foarte scumpe.

Am atras apoi atenția, cu documente clare, asupra faptului că până și reprezentanți de astăzi ai etniei maghiare, laici și clerici, continuând politica ticăloasei tagme de grofi maghiari de odinioară, discriminează și marginalizează pe români, excluzându-i până și din istorie, dându-se proprietari pe niște averi uriașe ale unor fonduri publice instituite de împărăteasa Maria Tereza

pentru Transilvania, comune tuturor etniilor din țară. Discriminarea și marginalizarea românilor a fost făcută, statul român plătind din averea publică sume uriașe drept chirie la cei împroprietăriți ilegal, pe nedrept, cu averi ale fondurilor sus-amintite. Mergem cu discriminarea înainte, justiția nu se sesizează, stat de drept poate ne-ar spune Brucan, dacă ar trăi, peste cât timp vom avea. Români marginalizați și discriminați nu mai au nicio șansă să răzbească la prosperitate, la afirmarea personalității lor. De aici nu se întrevede un proiect național. Clădiri de lux ale multinaționalelor care au orbit pe români cu opulența banilor cu care au venit în țară, se ridică în orașe. Românul este în continuare fără mijloace financiare, marginalizat. Cumplită este însă cedarea românilor în fața acestei realități, retragerea fiecăruia acasă și salvându-se cât se poate individual, crezând că dacă merg la biserică în grup mare este de-ajuns. Dar nu este de-ajuns, „Dumniezo îți dă, da' nu-ț pune-n blid”. Un președinte american a zis că n-are nevoie de oameni cumiști. Și bine a zis.

Avem nevoie și noi de oameni activi. Nu-mi place deloc afirmația și nu sunt de acord cu ea, că românii au mentalitate de slugi. Noi,

românii, avem un exercițiu de civilizație din vremuri străvechi în această vatră. Poporul așteaptă și știe când să intervină, la momentul oportun, moment oportun înțelegându-se inclusiv apariția unor lideri adevărați în sânul lor. De aici necesitatea apariției unor lideri autentici, nu surrogate, unele extreme de rușinoase pe care le-am avut.

Privesc cu mânie și cum universitățile – mă refer la cele de stat – au Facultăți de Științe Politice și Administrative și nu au dat astfel de lideri de anvergură în timp de 30 de ani de democrație. Universitatea Oxford a dat zeci și zeci de prim miniștri și șefi de state. Dar oare sunt de vină universitățile sau sistemul de partide găști, că nu-i putem zice democrație? Sunt unii care vorbesc de nivelul scăzut al energiei și voinței românilor, de aici chiar autodiscriminarea lor. Nu cred nici în asemenea aserțiune. Mai degrabă este la noi o blocare a democrației, o ținere captivă a democrației de găștile sus-amintite. De aici lipsa de coeziune pentru un ideal național. Iar dacă nu sunt lideri autentici la conducerea politică și administrativă, societatea pare neunită. Unii exagerează foarte mult, afirmând că ne-am pierdut identitatea și ne-am transformat în populație. Este o viziune total greșită. Privesc, totodată, cu mânie, nu doar la clasa

politică, de atâtea ori dovedită jalnică, ci și la presa de după 1989, care, ca a patra putere în stat, nu a contribuit la oprirea discriminării românilor, a sărăcirii românilor, fie din crasă ignoranță, fie din exagerări iresponsabile, cu surle și trâmbițe, fie din nesaț josnic de frivolități, fie din corupție. Concluzia este că mergând înainte cu surrogate de politicieni și oameni de stat extrem de limitați – vai de gândirea lor, de patriotismul lor -, unii cu adevărat ticăloși, pentru că nu-și dau demisia, ba și-au făcut pensii speciale ca în țara prevăzută de Orwell cu cetățeni mai egali decât egalii, mergem înainte cu astfel de discriminări ale românilor în propria țară și criza zisei tranziții continuă la infinit. De aceea n-avem nevoie de oameni cumiști, să zicem ca și acel președinte american. Avem nevoie de oameni implicați în binele națiunii noastre (nu suntem nicidecum populație), a patriei noastre (nu suntem nicidecum o țară de pradă, gata de a fi destrămată).

Lăsați-ne dascălii în pace!

Cezar Adonis
Mihalache

Voi, nemernici nemerniciți pandemic, lăsați-ne profesorii în pax! Altfel chiar că totul va fi în zadar... Inclusiv cei 30 de ani istoviți pe scheletul istoriei... Trei decenii descărnate, nu doar economic, prin fabricile, utilajele, resursele și piețele pierdute, mai mult abandonate și date, decât furate de alții într-un troc neloial, ci și ca decenii golițe de demnitate, atitudine și curaj. Decenii în care fariseismul, ipocrizia, datul din coadă al celor fără de coloană, ori al acelor vertebre cu mizerabilele lor coloane de cauciuc, au devenit, trecând prin statutul de psudopere, borne insinuate, apoi stâlpi de deznaționalizare și dezromânizare, la pivoții societății de azi...

Da, trăim zile-eveniment, ore-postfactum, secunde-radicalizante, mutilizante, dar nu ne pasă, avem măști, azi pentru fețele noastre șterse, mâine pentru privirile terorizate de riscul de a nu fi interpretate și „deconspirate”

Petru
Romoșanu

Lumea de azi e condusă gerontocratic, de septuagenari, de octogenari și, mai ales, de nonagenari. Nu e vorba de politicieni și nici măcar de căpitani de industrie, de șefi de foarte mari întreprinderi, de președinți de bănci sistemice (too big to fail). Toți aceștia, politicienii și patronii lor oligarhi, miliardari, au întotdeauna în spate, nevăzut, un patriarh. Cei care iau marile hotărâri sunt, de fapt, patriarhii, pentru că ei se află la originea marilor averi. Sau au moștenit foarte mari averi. Averi adunate într-o sută sau chiar în câteva sute de ani. Pentru că nu banii mulți contează, ci banii foarte mulți (François Hollande, întrebând dacă succesorul său, foarte tânărul Emmanuel Macron, este președintele bogăților, cum s-a tot spus, a răspuns: „Nu. Nu e adevărat. E președintele celor foarte bogăți” – „Non. C'est pas vrai. Il [Macron – n.a.] est le président des très riches”).

Instituția „patriarhului” are, atât în Occident, cât și în Orient, o tradiție multimilenară. Ea merge înapoi până în epoca feudală, până la Imperiul Roman și cu siguranță chiar mai înainte. Pe teritoriul României e cunoscut marele Deceneu, cel care a

ca posibile intenții, nu atitudini, nici măcar opinii, acestea se sting și ele acum, ci intenția de a privi în ochi, fără sfruntare și înfruntare, pentru că și acestea se sting azi, pe acești bigbrotheri ai unui sistem cavernos-canceros cu toate celulele societății, deziditor al ultimelor cărămizi ale

cetății cu drept de opinie, atitudine, acțiune și reacțiune (așa cu ar trebui să fim când acțiunile statului ne sunt potrivnice; fie și doar aparent!)... Ori când societatea nu mai primește nici măcar minime explicații și sfaturi, ci doar botnițe; acum ne cumpărăm singuri măști-cârpă otrăvindu-ne mințile, mâine ne vom lua și botnițe, și lese și ochelarii negrii de neorbi-orbi...

O lume condusă de oameni tot mai bătrâni...

stârpiț vița-de-vie pentru a opri degradarea moravurilor prin beție. Dar îi avem în memoria colectivă și pe juzi, cneji, voievozi și domnitori. Poate cel mai respectat e Mircea cel Bătrân, autentic principe bizantin. Pentru că românii sunt, împreună cu grecii, bulgarii, sârbii și rușii, adevărații continuatori ai Bizanțului. Și ne aducem aminte că Imperiul Bizantin a fost cea mai lungă organizare statală din istorie.

În Statele Unite se luptă pentru președinție doi seniori de peste 70 de ani. Ori care dintre aceștia va câștiga președinția, în condițiile în care va reuși să se impună vreunul fără război civil, va avea aproape sau peste 80 de ani când își va încheia mandatul, dacă va rezista fizic până atunci. Cel mai important mandatar al „patriarhilor” anonimi, patriarh el însuși, George Soros tocmai a împlinit 90 de ani. Și nu pare deloc preocupat de vârsta sa. Dimpotrivă. Finanțează o revoluție rasială, de fapt, fabian-socialistă, în America. Și îl finanțează și pe democratul Joe Biden, care are din ce în ce mai evidente dificultăți legate de vârstă. Warren Buffett, „oracolul din Omaha”, marele prestidigitator financiar, are și el aproape 90 de ani. Instituții cu acoperire globală – Grupul Bilderberg, Trilaterală, Council of Foreign Relations etc. – sunt finanțate

Și chiar dacă sistemul a recunoscut (de fapt, a făcut un exercițiu de persiflare la adresa noastră, cu date scandalos de revoltătoare, dar „nerevoltante” pentru noi, cu cifre consemnând cele mai drastice, și inutile, măsuri, cu mii de amenzi, cu cel mai multe zile, majoritar zadarnice, ale

stării de nestare de urgență, cu cele mai grave atingeri la nivelul drepturilor omului, în care libertățile cetățenești „restrânse” reprezintă doar un strop de cerneală în imensitatea cernelii de sepia prin care ni se conturează viitorul), noi privim încă nepăsători. Trăim zile în care se schimbă paradigme... În care se înșurubează în carnea sleită de dezamăgiri

generos și conduse de „patriarhi”. Unul foarte celebru a fost David Rockefeller, dispărut în 2017, la 102 ani.

Traian Băsescu și Elena Udrea ar fi fost aleși de „patriarhii” fostei Securități. Cei doi erau niște „personaje” excesiv de colorate, de pitorești. La fel ca bătrânii pictori, cărora le slăbește vederea, patriarhii puterii își colorează strident „paleta”. Au nevoie de povești excentrice, de tot picante, care să compenseze faptul că simțurile își pierd acuitatea. Dar în al doilea mandat al lui Băsescu, și cu contribuția lui, România a devenit o colonie și sfatul bătrânilor băștinași a cedat mâna areopagului global, care pare să aibă alte gusturi, mai nemțești, „ordine și disciplină”, de aceea l-ar fi preferat pe sasul Iohannis.

Marea problemă cu patriarhii care conduc discreționar lumea de azi e că ei nu prea mai sunt oamenii care au fost în tinerețe, atunci când au făcut foarte marile averi sau când le-au moștenit. Au alte nevoi, sunt bântuiți de obsesii ale vârstei lor, își fac socoteli ultime, care li se potrivesc numai lor. Lipsa de sensibilitate, cinismul și ferocitatea unor oamenii foarte în vârstă pot depăși, în schimb, orice imaginație. Ei pot avea și unele idei foarte crețe, pe care încearcă și chiar reușesc să le impună realității celorlalți. Pot

piroanele unor cruci ce nu sunt ale noastre. Trăim, într-un fel, primele semne ale vremurilor din urmă. Pentru noi, căci doar pentru noi par a fi scrise...

Sunt zile în care în societate nu se conturează doar „tabere”... Nu apar doar fisuri, separări, aglutinări sociale, profesionale, de părerologi și habarniști, ci de-a dreptul înfruntări... Căci, în loc să ne confruntăm cu sistemul, ne lovim între noi. De la privirile suspicioase s-a trecut la reclamarea și denunțarea faptei de ne(auto!)botnițare a celui alt către orice pigmeu de pază. Iar cel mai grav, dincolo de aceste atavisme ale unor „semeni”, simplii bipezi, nici măcar niște fân-în-vânt, s-a produs și o traducere a ideii de sancționare a destul de firavului concept-cuprins al „zădărniciii combaterii bolilor”, firav prin însăși ideea de generalizare a zădărniciii practic a tuturor bolilor, lucru ce-l anulează juridic, lipsind tocmai specificarea clară a formei de boală, s-a ajuns așadar de la zădărniciia combaterii bolilor la vinovăția delictului de opinie agenerală...

să-și dorească războaie, revoluții (rasiale, colorate, socialiste...) și pandemii, și sunt foarte greu de oprit, atâta vreme cât își pot permite să fabrice sau să cumpere regi, președinți, guverne, judecători și întregi sisteme de justiție, de sănătate și de educație, armate și servicii secrete.

Cel mai flagrant exemplu în desfășurare este cel al tânărului și neliniștitului Bill Gates (una dintre cele mai mari averi ale lumii), care are și el 64 de ani și se pregătește intens pentru rolul de viitor „patriarh” global. Deși s-a tot povestit despre Microsoft inventat de el într-un garaj, Bill Gates (William Henry Gates III) este fiul unui mare avocat, William Henry Gates II (deci și el succesori), născut în 1925. Biroul său de avocatură, unul dintre cele mai importante din SUA, Preston Gates & Ellis, are drept client major Microsoft, cu o contribuție anuală de 1 miliard de dolari. A fost, printre altele, președintele baroului din statul Washington și este copreședinte al Fundației Bill și Melinda Gates. Tatăl Gates este celebru și pentru activitatea sa în Planned Parenthood (Planificare familială), organizație atacată recent de președintele Donald Trump.

În aceste zile, ONU a fost obligată să admită că inițiativa majoră de vaccinare antipolio în Africa, în Sudan și

Și este mizerabil ca mod de acțiune că se lucrează prin cei mai prețioși oameni ai unei societăți, ba chiar ai timpului (ceva ce nu mai avem noi, dar nu de acum, ci de 30 de ani de când ne-am bătut joc de o clipă astrală), prin profesori.

Asistăm la linșarea profesorilor care nu sunt parte curentului simptomatic generalizant al măștilor fără minte. Căci nu mai vorbim de minți fără măști... Profesori reclamați, turnați, înfierăți chiar de către cei ce ar trebui să le asigure un scut în fața mizeriilor sociale, inclusiv umane, ale unei societăți ce se rostogolește. Dascăli ce sunt dați pe mâna procurorilor pentru nepurtarea măștilor în timpul cursurilor, culmea a celor online... Și, probabil, va apărea și o nouă formă de zădărniciie per articol de cod penal. Zădărniciia opiniei (a)generale. Pentru că, altminteri, procurorii nu vor putea acționa, iar pigmeii sistemului nu se vor putea simți importanți și împliniți la nivelul lor de talpă de funcționari.

Ciad, produce, de fapt, chiar răspândirea bolii pe care ar fi trebuit s-o eradiceze (21stcenturywire.com, 4.09.2020, preluat de zero-hedge.com). Este vorba de un vaccin oral antipoliomielitic, sprijinit de Inițiativa Golbală Antipolio (GPEI), finanțat de Fundația Bill și Melinda Gates. Campaniile de vaccinare ale unor organizații internaționale au reintrodus „accidental” poliomielita, în ultimii 30 de ani, în Pakistan, Afganistan, Iran, în țări din Asia Centrală și, în 2019, în Etiopia. Vaccinul lui Bill Gates contra Covid-19 ar fi în curs de testare pe populația africană.

Fără îndoială, e trist că îmbătrânim și că, pe termen lung, cu toții vom fi morți (aforismul lui Keynes). Dar oamenii foarte bătrâni – e adevărat, imens de bogați – care se amestecă în sau chiar controlează marile decizii au de ce să ne îngrijoreze. Mulți dintre ei sunt chiar lipsiți de sentimente, intrați într-o zonă a abstracțiunilor iresponsabile. Permisul de conducere pentru un automobil e retras, în general, după o anumită vârstă, dar conducerea lumii nu a fost reglementată încă în nici un fel.